

Dominique FILLIERS

Onderneemster

Oktober 2008. Bij een ongeval in Egypte komen zes Belgische toeristen om het leven. Een van hen is Jan FILLIERS, meester distillateur en CEO van de jeneverstokerij. Echtgenote Dominique, al negentien jaar voltijds moeder en zwaar gekwetst, komt mee in de zaak te staan. Wat betekent ondernemen voor haar? Waar vindt zij af en toe de nodige rustpunten?

‘Echt belangrijk in het leven is gelukkig zijn met wat het is’

Lieve WOUTERS

De eindejaarsperiode is topseizoen voor jenever. Dominique FILLIERS, die al 21 jaar lief en leed deelt met het familiebedrijf, draait er sinds de dood van haar man op volle toeren in mee. Haar werk is een deel van zichzelf, net zoals het dat was voor haar echtgenoot Jan, maar intussen moet ze toch ook denken aan de kinderen, moet ze zelf revalideren en een nieuw evenwicht vinden op persoonlijk vlak. Af en toe stilvallen is dan geen overbodige luxe.

–Twee jaar geleden rolde u in de ondernemerswereld. Een volkomen onbekende wereld?

Mijn vader was huisarts. Zelf studeerde ik kinesitherapie en werkte zeven jaar bij kinderen met ontwikkelingsstoornissen in Brugge, wat ik ontzettend graag deed. De natuur en kinderen zijn twee grote passies in mijn leven. Toen ik met een stoker uit Deinze kwam aanzetten, keken mijn ouders wel even op. Om wat voeling te krijgen met de ondernemerswereld, volgde ik een cursus commerciële management. Van daaruit verzeilde ik in de reclamewereld. Dat was wennen: in de non-profit staat de mens centraal, hier het commerciële. Toch was ik blij met die nieuwe uitdaging. Wat ik daar leerde, kwam van pas toen ik twee jaar geleden zo onverwachts mee in het familiebedrijf stapte.

–Tussenin was u 19 jaar voltijds moeder.

Mijn schoonvader stierf toen we ons eerste kindje verwachtten. Veel werk kwam op Jans schouders terecht. Ik besloot om thuis te blijven voor de kinderen. Wonend naast de stokerij, liepen we geregeld binnen bij elkaar. Terwijl Jan en zijn neef Bernard een prima tandem vormden op het werk, stonden wij thuis ook als een tandem samen in voor de opvoeding van de kinderen. Jan was ondanks het vele werk zeker geen afwezige vader. Gelukkig maar, want de kinderen moeten hem nu al genoeg missen.

–Twee jaar geleden sloeg het noodlot toe.

Het zou een bijzondere reis worden, want onze oudste rondde het middelbaar af, maar het werd ons noodlot. We verloren een echtgenoot en vader en raakten zelf ook allemaal zwaar gewond. In het bedrijf viel een medeverantwoordelijke weg. Op dat moment was net het Meeting Center af en men zocht iemand om dat te managen. De Raad van Bestuur gaf me de kans die taak op te nemen.

Dominique Filliers-Delbecq, sterke schouders die een zware last dragen. © Frank Bahnmueller

–Tegelijk ook een zware opgave. Hoe pakte u het aan?

Allereerst wilde ik Jans levenswerk voortzetten en de brug slaan naar de volgende generatie. Onze kinderen zijn nog te jong om te beslissen hoe en of ze in het bedrijf actief willen zijn, maar Jans gedrevenheid zit ook bij hen in de genen. Laat ik de continuïteit verloren gaan, dan valt het verlies van hun vader nog zwaarder. Bovendien

„Het blijft me verbazen hoeveel tijd en energie het kost om er helemaal weer bovenop te geraken”

was ik al lang gebeten door de microbe en dus blij met de kans die me geboden werd. Gelukkig krijg ik, zeker ook van Bernard, de tijd om te groeien in mijn nieuwe baan. Ik doe mijn werk graag, geniet ervan om klanten bij te staan en de traditie, passie en waarden van het bedrijf te ondersteunen.

Tegelijk ben ik nog aan het revalideren en een nieuw evenwicht aan het zoeken op persoonlijk vlak en thuis. Het ongeval sloeg in als een bom. Het verbaast me nog altijd hoeveel tijd en energie het kost om zowel de praktische zaken te herorganiseren als om er mentaal, emotioneel en fysiek weer bovenop te komen. Het is zoeken, wikken en wegen, verkeerd bezig zijn en dat beseffen, het willen opgeven maar toch volharden, raad vragen, het anders proberen. Gelukkig krijg ik veel hulp.

–Waar vindt u de kracht om door te gaan?

Allereerst zijn er de waarden uit je kindertijd, die je helpen om tegenspoed en verdriet een plaats te geven, zoals warmte en genegenheid – de liefde van en voor mensen. Het zijn waarden die ik terugvond bij Jan en die vorm krijgen in sociaal engagement. Om die inzet van Jan voort te zetten, stelde een vriend voor om het Fonds Jan Filliers op te richten. Daarmee geven we jonge verkeersslachtoffers een duwtje in de rug door beurzen uit te reiken, zodat ze hun toekomstdromen toch nog kunnen waarmaken. Ze hebben dat zo nodig.

Bij het geloof sta ik nu heel anders stil. Sinds het ongeval had ik tweemaal heel sterk de ervaring dat er meer is tussen hemel en aarde. Dat besef was een hele geruststelling, moeilijk te verwoorden.

Nieuwjaar is een periode om eens stil te staan bij de vraag: wie ben ik? Waar sta ik? Wat is echt belangrijk in het leven? Geen makkelijke vragen, als je ze heel eerlijk wil beantwoorden. We zijn soms zoveel bezig met het verwerven van status en al wat erbij hoort, dat we het evenwicht kwijt raken. Af en toe moet je terugkeren naar je oorsprong.

Mijn zoon was vorig jaar in Tanzania. Hij ontmoette er mensen die in veel moeilijker omstandigheden grote tegenslagen te verwerken krijgen. Als zij erin slagen gelukkig te zijn, kunnen wij dat toch ook? Dat is echt belangrijk in het leven: tevreden en gelukkig zijn met je situatie en de mensen om je heen.

In *Tussen angst en verlangen* van Rik De Wulf, een uitgave van het VKW, getuigen ondernemers over de kunst van het loslaten. Het boekje kost 15 euro (zonder btw en verzendingskosten) en kan besteld worden via vkw.info@vkw.be.